

ԱՍՏՈՒԾՈՅ

Ինչ որ սրւիր, ամենառաւ Հայր, ինծի,
Այն ամէնն եւ տառապանով շարժուցի,
Շրմորհմենուդ վրայ, տե՛ս, ցոյն արցունքի:

Ծաղիկներուդ պէս, ծառերուդ պէս բարի,
Կուտամ հիմա ինչ որ սրւիր ինձ ձրի,
Փափաքս է լոկ տուրքը շնորհիդ չըսպառի:

Ինչ որ սրւիր ինծի իբրեւ բեռ ու զանձ,
Համբուս վրայ կ'ուզեմ բաժնել աննախանձ,
Ու քեզի զալ բեռս թեթեւ, զանձըս շարժած:

Արդէն, ո՛վ Տէր, վրասահութեամբ մ'ահա խոր,
Կը մօտենամ յաւերժութեանդ օրէ օր,
Պանդուխտ մ'ինչպէս կը մօտենայ տանն իր հօր:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

ՄԱՐԴՈՒՆ

Կը տեսնես թէ խորհուղն այս խոհուն,
Կը լեցնէ որ միջոցը անհուն,
Իբրեւ ձեւ, իբրեւ լոյս, իբրեւ գոյն.

Կը լրսես թէ ձայնն այս դաւն ու խոր,
Քայքայման, կառուցման երգն հրգօր,
Հիւլէէն մինչ աստղերն հեռաւոր.

Արբեցած գինիովն արեւուն,
Կը թել մերթ հոգիդ թէ հեռուն,
Յոյզերով, կարօտով անամուն.

Թէ կ'այրիս Մորենին զերդ անկեզ...
Ուրեմըն, իմ եղբայր, վեճ ու ճեզ
Սա սիրքը թող նրէր մընայ քեզ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ